

Jézus több mint egy mítosz

Az, hogy az egyházak és gyülekezetek hivatalos találkozókat tartanak egymással ma már nem szokatlan. De az, ahogyan most a Katolikus Egyház és a Pünkösdi Mozgalom teológiai tanácskozás-sorozatát kezdte, amelynek első alkalma tegnap volt, valami újat jelent.

A katolikusok és pünkösdisták kapcsolatában a kölcsönös gyanakvásnak hosszú múltja van. Változás akkor kezdődött, amikor úgy harminc évvel ezelőtt a karizmatikus megújulás kapcsolatát teremtett a két csoporthoz tartozó keresztények között, hasonló lelki tapasztalatokat és azt a felismerést hozva, hogy közösen bibliai alapjaink, hitünk Jézusban és azonos az alapállásunk alapvető erkölcsi kérdésekben.

Örvendezünk és a Lélek ajándékának tartjuk ezt az újonnan felfedezett egységet, egyben kötelező erejű feladatot is látunk benne. Meg kell osztanunk közös hitünket mindazokkal – és ilyenek sokan vannak országunkban – akik még nem fedezték fel Jézust, mint Megváltójukat és barátjukat és akik még nem értették meg, hogy Isten Őbenne nyilatkoztatta ki igazságát. Van valami biztos ebben a szubjektív gondolkodású és vélekedésű világban! Jézus maga mondja, hogy ő „*az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6)

Sajnos vannak keresztények, akik elvesztették a Biblia és a keresztény hit igazság-igényével kapcsolatos érzéküket. Ezt nagyon sajnáljuk. Ez is okot adott nekünk arra, hogy megírjuk ezt a Jézus-hitvallást. Megkíséreljük röviden leírni, amit egyedinek és elidegeníthetetlennek tartunk a kereszténységben és megvalljuk tiszteletünket és hódolatunkat a Biblia üzenete iránt. Számunkra az élet értelme, hogy higgyünk Jézus Krisztusban, aki mindöröktől fogva az Atya egyszülött Fia, és aki az időben és a történelemben egy szüztől született. Amikor az ősegyház az apostoli hitvallásban összefoglalta Jézusról szóló üzenetét, egészen bizonyos volt abban, hogy Jézus egészen különleges értelemben „*Isten egyszülött Fia, a mi Urunk, aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától*”.

Teljes mértékben valljuk, hogy az, amit az Újszövetség elmond róla és amit a keresztény egyház összefoglalt az ősegyházi hitvallásokban, az valóban igaz. Az, hogy az adott kor mediterrán kultúrájának embere alkalmazta a költészetet, a mítoszt és a legendát is a valóság leírására, nem jelenti azt, hogy az újszövetségi szerzők is ezt tették volna. A történelmi események súlya egészen más a héber gondolkodásvilágban. Jézus nem sok hasonlóságot mutat a környező világ gondolkodás és beszédmódjával. Ezzel szemben annak, amit az adott kor New Age-ének nevezhetünk, nagyon sok hasonlósága van jelenkori megfelelőjével. Az első keresztények egészen és szilárdan hitték, hogy amit az evangélisták Jézusról írtak, az valóban megtörtént. Mi is ezt valljuk.

Mind az Ó- mind az Újszövetség beszél egy Istenről akinek legbelső lényege felülmúl mindent, amit megérthetünk. De ez az Isten a történelemben látható és konkrét eseményeken keresztül megismerteti önmagát. Kinyilvánítja önmagát, mint egy szeretettel teli Istent, aki az emberek javát akarja. Beavatkozik a természet és az történelem folyamataiba csodák, jelek és erőmegnyilvánulások által. Az Ószövetségben kivezeti népét, Izraelt az egyiptomi rabszolgaságból a sivatagon át az ígért földjére. A csodák tartalmazznak egy szimbolikát és egy mélyebb üzenetet – hiszen Isten népe iránti érzékenységének jelei – de, ha nem vagyunk nyitottak arra, hogy ezek valóban megtörténtek, üzenetüket is elveszítjük.

Hiszünk egy Istenben, aki beavatkozik a világ folyásába és a történelmet az üdvösség történetévé teszi. A való életbe, amelyet élünk, belép Isten, hogy meggyógyítson és megmentsen minket, gyenge és sebzett embereket. Hisszük, hogy valóban megtörténtek azok a jelek és csodák, amelyeket az evangéliumok Jézussal kapcsolatban elmondanak. Ezek segítenek minket abban, hogy bízzunk az Üdvözítőben, aki meggyógyítja a betegeket, feltámasztja a halottakat; a Jó Pásztorban, aki meggyógyítja a bűnösöket és megbocsát azoknak, akik elárulják őt. Amikor Jézus a vízen jár, lecsillapítja a vihart, a vizet borrrá változtatja – és a bort saját vérévé, a kenyeret pedig saját testévé változtatja (vö. *Jn 5:48-58, Lk 22:19-20*) – az üzenet megtelik étellel, mi pedig bizalomra ébredünk.

Ha mindez csak költői vagy mitikus elbeszélés, akkor az egész csak költészet vagy mítosz. Ha viszont valóban megtörtént, akkor forradalmi örömezenet. Az, hogy Jézus valóban, amint sok tanú bizonyította, föltámadott a halálból, a saját örök üdvösségünk hitének alapja. Hogy milyen fontos igazság volt az apostolok számára ebben az összefüggésben, egészen világos lesz, amikor Pál, miután rámutatott a szemtanúk sokaságára az azokkal való vitában, akik azt állították, hogy nincs feltámadás a halálból, ezt mondta:

„Ha pedig Krisztus nem támadt föl, semmit sem ér a hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok. Sőt azok is, akik elhunytak Krisztusban, elvesztek. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalomra méltóbbak vagyunk minden embernél.”
(*1Kor 15:17-19*).

A hit Jézus Krisztusban, Isten emberrélevésében – „*És az Ige testté lett!*” – és az ő testének feltámadásában – „*Az Úr valóban feltámadt!*” – hitünk alapja.

Minden jóakarátú ember képes előretapogatózva eljutni egyfajta istenhitre, ha olvas a természet jelenségeiben és reflektál emberi létezésünkre. A többi vallás a bölcsesség és igazság sok kincsét tartalmazza. De a teljes igazság és Isten-kinyilatkoztatás csak Jézus Krisztusban van. A Biblia üzenete Jézus Krisztusról mint a világ – és minden ember – Megváltójáról szavahihető.

Ezért nagy alázattal és bátorsággal akarjuk tanusítani, hogy minden egyes ember a hit és a keresztség által megismerheti Jézust, mint Megváltóját. Ő nem csak volt – hanem van és lesz – az egyetlen út az Istennel való közösséghez. Ő vezet minket az ő Atyjához és a mi Atyánkhoz a Lélek erejében. Egész életünket rá akarjuk építeni.

Anders Arborelius
püspök, Stockholmi Katolikus Egyházmegye

Sten-Gunnar Hedin
előljáró, Filadelfia Gyülekezet, Stockholm

Megjelent a Svenska Dagbladet 2003. január 28.-i számában.